

at udæske den hjemlige Forargelse, saadan fandt han nu (med samme Klogskab) sin Regning ved at sige og skrive netop det, som Folk — og da især Børsens Folk — i Øjeblikket helst vilde høre. Hans Rejsebrevne om franske og italienske Handelsforhold havde af den Grund vundet megen Anerkendelse indenfor Forretningsverdenen og havde givet ham Lov for at sidde inde med en overraskende Sagskundskab. Han havde heri stadig fremhævet den danske Handelsstands Retskaffenhed og Soliditet i Modsætning til Udlandets, og det var da ogsaa allerede erkendt, at han havde vist sig Stillingen som Leder af et stort Handelsblad fuldkommen voksen. Man havde i hans Artikler fundet en Alvor og en Ansvarsfølelse, som man ikke havde turdet vente hos „Falkens“ forhenværende Varieteanmelder; og man saae i hans Udnævnelse, der fra Begyndelsen var bleven saa stærkt kritiseret, et nyt Bevis paa Max Bernhardts geniale Evne til at udvælge sine Folk og anbringe dem paa de rette Pladser.

Det havde egentlig været Pers Hensigt at blande sig mellem de rygende Herrer for at ryste Ensomhedens Tanker af sig og ved Hjælp af et Glas Whisky søge at komme i Samklang med Omgivelserne her. Men Synet af den ombejlede Pressejunker betog ham straks al Trang til Forligelse, og han vendte sig bort og søgte ind i de andre Stuer.

Der laa endnu over hans Træk ligesom en svag Afglans af noget, der hørte en lykkeligere Verden til. Men efterhaanden som han nu arbejdede sig frem gennem de overfyldte og ophedede Rum med de mange blussende Ansigter og febrilsk arbejdende Vifter, fik han igen det mørke og barske Udseende, som han havde haft ved Middagsbordet. Det stærke